

II. rész

Félelem Nélkül

3. fejezet

A Legősibb Ellenség

2212. június 11-e. Az emberiség még mindig az elmúlt napok eseményeiből próbált magához térni. Washington városa romokban hevert, milliók haltak bele a bombázásba vagy váltak hajléktalanná. Ezen felül még ennél is többen veszítették el szeretteiket és barátaikat. Ők most könnyes szemekkel járók be a romokat, kétségbeesve keresve őket. Mindössze a halvány remény maradt meg számukra, hogy a lesújtó fejleményekkel ellentétben mégis csak túléltek. Valahogyan kijutottak a romok közül... és ez nem csak itt van így. Így van ez az összes többi nagyvárosban, az összes többi kolónián, amelyet lebombáztak. Romokban állnak Grovespring hatalmas mezővárosai, Kirksville fellegvárai és Warrensburg bányásztelepei. Az emberiség soha nem látott pusztítással találta szembe magát és most, évszázadok óta először félve nézett a holnapba. Félt attól, amit az tartogat számára, hiszen még mindig odakint van az ellenség, még mindig a vérüket akarja, és ők nem tudják, hogyan állíthatnák meg őket...

Trueman rendkívüli gyűlést hívott össze ennek eldöntése érdekében:

- Nem harcolhatunk és győzhetünk ekkora túlerővel szemben – jelentette ki Kirksville képviselője.

- De muszáj tennünk valamit. Már megkezdték a külső kolóniák kiirtását, nem hagyhatjuk veszni őket csak úgy. És mégis mi lesz Mainsfielddel? Őket nem nélkülözhetjük hosszú távon, azonnali ellensapást kell mérnünk és visszafoglalni a kolóniát – vetette fel New Hampton, amely minimális veszteségekkel vészelt át a támadást.

- Már ha túlélte valaki egyáltalán. Nem indíthatunk támadást pusztá feltételezések és halvány remények mellett. Először is bizonyítékra van szükségünk, tudnunk kell hányan maradtak életben ha vannak túlélők egyáltalán. Ráadásul mivel kellene támadnunk? Jelenleg egyetlen hajót sem kockáztathatunk – Grovespring.

- Ellentámadás? – Szóval fel végül Trueman felháborodva. – Még azt sem tudjuk, hogyan tarthatnánk ki hosszútávon. Előbb vagy utóbb rájönnek, hogyan juthatnak át újra a pajzsokon, és ha mégsem, emlékeztetem önöket, hogy sokkal gyorsabban építik a hajóikat, mint mi. Most a felállítás egy a négyhez, három hónap múlva egy a hathoz, év végére pedig egy a nyolchoz. És akkor barátaim, akkor már könnyűszerrel átgázolnak majd rajtunk. Legelőször ezt a mérleget kellene a javunkra billentenünk. A kérdés csak az, hogyan?

- Korábban is voltunk már hasonló helyzetben. Igaz századokkal ezelőtt, de voltunk, mégpedig a Goua'uld ellen. Akkor a szövetségeseink, első sorban az Asgardok mentettek meg minket nem egy alkalommal. De ők már sajnos a Lidérceknek hála kihaltak és már minden kapcsolatunk megszűnt az otthoni szövetségeseinkkel, amikor elmentünk. Viszont itt nem egy tekintélyes katonai erővel rendelkező faj él, mi lenne, ha tőlük kérnénk segítséget? – tette hozzá Kirksville képviselője némi történelmi ismeretről tanúbizonyságot téve.

- Soha, nem fogunk térden állva könyörögni nekik – New Hampton.

- Már pedig muszáj lesz, ez már nem a becsületről vagy a büszkeségről szól hanem a túlélésről – jelentette ki Trueman.

- Egyetértetek. De megfeledeztünk egy aprócska problémáról. A Drákoknak velük nincs bajuk, mi hoztuk őket a nyakunkra. Ők mégis miért kockáztatnának értünk? Tudtommal nem vagyunk túl jóban velük. Ha segítséget kérünk, másokhoz kell folyamodnunk – Grovespring.

- De mégis kikhez? - vetette fel a kérdést Trueman.
- Van egy ötletem... - válaszolta Warrensburg képviselője.

Másnap reggel Albert Fehlix diplomata egy rendkívüli eseményre készült. Jómaga és a 4 főt számláló CSK-46 nemsokára egy már elfeledettnek hitt helyre látogatnak. Sosem gondolták, hogy valaha is ilyen megtiszteltetésben lesz részük, hiszen már több mint egy évszázada nem mehetett oda élő ember. E mellett viszont tartottak is a helytől, csak sejtették mi vár majd rájuk a túloldalon, és hogy szívesen látják-e majd őket. Minden esetre ő sokkal több izgalmat és kalandvágyat érzett, mint félelmet. Szinte olyan volt, mint egy túrázni induló gyermek, a katonák viszont sokkal elővigyázatosabbak. Gondosan leellenőrizték vegyvédelmi ruhájuk minden apró négyzetcentiméterét, apró lyukak és szakadások után kutatva. Valamint Fehlixet is erre kötelezték.

Amint ezzel megvoltak, jöhettek a fegyverek, kések, gránátok és minden más, ami fontos lehetett. Bár előre láthatóan nem lesz szükség rájuk minden eshetőségre felkészültek, végül a diplomata jelezte, hogy készen állnak. Megkezdhetik a tárcsázást.

A CSKP irányítótermében Sergej kezdte te a tárcsázást, mivel az újfajta kapu már jóval gyorsabb tárcsázási eljárást használt, nem kellett egyesével végigmondania az ékzárakat, tulajdonképpen ideje sem lett volna rá. Már 3 másodperc elteltével a 6. ékzárnál tartottak, a csapat rutinszerűen meggyőződött róla, hogy elég távol állnak tőle mielőtt megnyílt volna a féregjárat.

- 8. ékzár kódolva. – Jelentette ki Sergej, ez csak egy rutintárcsázás számára, őt nem avatták be a küldetés céljába vagy annak jelentőségébe. Ezzel egy időben nyílt meg a féregjárat, az eseményhorizont méterekre tornyosult ki a kapuból, alaposan megugrasztva Fehlixet, ő még annyi év után sem tudott hozzászokni ehhez. Nem úgy, mint a katonák, akik még csak a szemeiket sem hunyták be és alaposan megmosolyogták a diplomata reakcióját a háta mögött.

- Készen áll uram? – kérdezte tőle Beales őrmester, az őt védő szakasz vezetője.

- Hát persze, induljunk! – a katonák előre mentek, majd Fehlix is követte őket az esemény horizontba. Másodpercekkel később a ZPM által táplált féregjárat lekapcsolt, Sergej meglepődve tapasztalja, hogy annak energiája már csak 16 %-os.

- Srácok, most már igazán kicserélhetnétek a Zéró Pont Modult. Ha valami miatt utánuk kellene küldenünk valamit, nem leszünk képesek betárcsázni - Mondta bele a rádióba.

- Megpróbálunk szerezni egyet, sajnos most az összeset a pajzsgenerátorokhoz vitték, ha netán visszajönnének a látogatóink. Esetleg behozatunk egyet Atlantiszról, nekik mindig van.

Eközben a bátor utazók elérték úti céljukat. Amint kiléptek az eseményhorizontból csodálkozva néztek körül a sivatagos tájon. Ugyan az nem sokat változott az elmúlt időben, de mégis teljesen más volt, mint ahogy leírták. A szél magával hordta az enyhén vöröses homokot, ráfújta a romváros több ezer éves épületeinek oszlopaira, befújta a finom kanyonokba, hegyek meredek oldalára. A napot eltakarták az enyhén vöröses felhők, a nagy hegy romjai jól voltak láthatóak a távolból, a nem sokkal mellette lezuhant Ha'Takkal

egyetemben. Sőt, még a csillagkapu régi helye is pontosan kivethető volt az ott elterülő romok mintázatából. Megérkeztek Dakarára.

Miután mindenki alaposan körülnézett Beales a kezével jelzett az indulásra. Most már idegen területen tartózkodtak, tehát ő a főnök. Óvatos lépetekkel haladtak előre a kihalt tájon.

- Nem kellene itt lennie valakinek? Úgy értem mégis csak innen kormányozzák a galaxisukat - törte meg a csendet Fehlix, aki már ezer féleképpen elképzelte az érkezés pillanatát, ezt az egyet kivéve.

- Vagy csak kormányozták. Tudod elég régen voltunk már itt utoljára és minden úgy van, ahogy a csata után volt. Ha még itt lennének, nem kellett volna helyrepopofozniuk a helyet? – válaszolja Beales.

- Akkor lehet már a Chulakon van a közigazgatási központjuk?

- Esélytelen, elég rendesen megszórták annak idején. Az sem lepne meg, ha már rég kihaltak volna.

- A vírus? – kapcsolódott bele a fiatal Anderson. - De hát nem csak embereket fertőzött meg? Ha jól emlékszem a törő órákra a Jaffák immunisak rá.

- Azóta ezerféleképpen mutálódhatott. Ez volt a hitviláguk központja, ez volt nekik a szabadság szimbóluma. Ha még élnének, itt lennének – válaszolja neki Beales. Ő mindig is pesszimista volt ráadásul sosem szívlelte őket túlzottan az általa hallottak alapján.

- Bármi is történt a hegy romjainál jó eséllyel választ kapunk rá. Biztos hagytak valami üzenetet, bármit, ami megmondja, hol keressük őket. – vetette fel Fehlix hiú reményeit, gyermekkor óta erről álmodott és most nem hajlandó lemondani erről.

- Mi hagytunk? – ütötte bele Anderson az utolsó szöveget reményeibe.

- Nehezedik a terep, nézzetek a lábatok elé. Ha elesel és az egyik kő szétvágja a ruhát halott vagy – figyelmeztette őket Beales, amikor egy kavicsos lejtőhöz érkeztek. Egy bő negyed óra után odaérnek a nagy hegyhez, legalábbis ami maradt belőle. Az Ori alapos munkát végzett. Azonnal elkezdtek nyomok után kutatni.

- Semmi, és még több semmi. Erre aztán megérte pazarolni a parancsnokság utolsó ZPM-ének az energiáját. – bosszankodott Anderson miközben a romok között járkált fel-alá.

- Csak várd ki a végét, van, amikor az ilyen küldetésekből lesznek a legizgalmasabbak – vágta rá Beales, közben leült az egyik kődarabra és szokás szerint rágyújtott egy szál cigarettára. Az lilás lánggal kezdett égni jelezve a halálos kór jelenlétét. Már éppen a szájához emelte volna, amikor leesett neki, hogy ez vegyvédelmi ruhában nem lehetséges. A kínos pillanat elkerülése végett úgy tett mintha csak a vírus jelenlétét tesztelte volna.

- Ez már mindenhol elterjedt? Hihetetlen, hogy még 140 év alatt sem jöttünk rá... - ekkor az őrmester csendet intett egy katonai kézjellel. Mindenki abbahagyta, amit eddig csinált, még ő is eldobja a cigarettacsikket. Már mutatta volna bal kezével a további utasításokat amikor:

- Jaffa kree! Kree Sha! – kiáltotta egy rakás Jaffa katona az árkok közül előugorva. Beales és a többi CSK katonával egyetemben azonnal rájuk szegezte fegyverét, majd verbális csatába kezdetek ellenfeleikkel. Mivel mindegyikük csak a saját nyelvén értett, mindkét fél úgy vélte, hogy nyeresre áll. Egyedül Fehlix beszél Gou'uldul.

- Kree! Ke'i jaffa! – közölte kezeit feltartva, társainak is intett, hogy lehetőleg tegyék ugyanezt, ők pedig belátva, hogy 15 jaffa állt körülöttük kénytelenek voltak megtenni.

- Nanb'tu'qua? – kérdezte az egyik jaffa, a szakasz vezetőjének tűnt a Fehlix által tudottak alapján.

- Kritan jaffa. Tal'mac Tau'ri, A'lada spryng Chaapa'ai – legjobb nyelvtudása szerint mondta nekik, hogy ők a Tau'rik és a kapun át érkeztek.

- Nok Tau'ri. Tau'ri Kek, ri'sha'e ka-mu'gai – válaszolta a jaffa katona, nagyjából annyit szűrt le belőle, hogy szerintük az emberek már kihaltak és nem hisznek neki.

- Tau'ri nok kek – Jelentette ki, erre az összes jaffa megdöbben, majd leeresztették botfegyvereiket. A következő percekben Fehlix tudatta velük, hogy beszélni akar a vezetőikkel ők pedig készséggel oda kísérték őket.

Legnagyobb megdöbbenésükre ez még mindig Dakarán volt, éppen csak eltakarta az egyik domb. Azonban nem az a hatalmas fényűző palota fogadta őket, amelyre számított. Egy romos öreg épület volt csupán némi helyőrséggel és egy-két, a talajon heverő halálsiklóval. Ugyan a vírus nem hatott népükre, de a járványt megelőző háborúk pusztítását még mostanra sem sikerült kiheverniük. Beales őrmester és csapata egy mukkot sem értett az egészből, de az út vége felé már elég barátságosnak tündek idegen származású kísérőik, szóval ők is megnyugodtak valamelyest. Rövidesen beérnek a tanácssterembe ahol a Jaffa nép vezetője Ash'rak és két tanácsosa Rak'nor és Mic'ta fogadta őket.

- Tec'ma'te Jaffa – üdvözölte őket Fehlix.

- Ba'ja'kakma'te Tau'ri – válaszolta Ash'rak. – Nagy utat tettetek meg idáig, biztosan jó okkal – ez jókora meglepetésként érte hőseinket, nem hitték volna, hogy még mindig akad Jaffa, aki beszélte a nyelvüket.

- Igen, támadás érte népünket. A segítségetekre van szükségünk külön...

- Várjunk csak egy percet – vágott bele a szavába Ash'rak bal kezét felemelve, fenyegető hangnemben, az ott lévő több tucat Jaffa azonnal készenlétbe helyezte botfegyverét. – A mai napig még a kihalt fajok listáján voltatok. Most pedig 143 év után egyszer csak idejöttök segítséget kérni. Volnál szíves tájékoztatni arról, hogy mégis mi történt ebben az időtartamban? Felvilágosítanál arról, hogy miért nem adtatok hírt magatokról?

- Nem állt módunkban. Úgy hittük valaki szándékosan alkotta a vírust, ezért igyekeztünk a lehető legkevesebb nyomot hagyni magunk után – magyarázkodott Fehlix, nem értette miért ilyen ellenségesek korábbi szövetségeseik. Egyedül csak az világos, hogy konkrét céljuk van vele, tehát akarnak valamit tőlük. - Minden esetre most már itt vagyunk és hajlandóak vagyunk segíteni nektek, ha ti is segítetek nekünk.

- Rendszerben – közben leengedte a kezét, jelt adva katonáinak fegyvereik leeresztésére. Hangneme ismét kedvessé, vendégszeretővé vált. - Akkor javaslom, nézzük meg, hogyan is tudnánk segíteni egymáson.

A következő percekben Fehlix ismertette velük a hadállást valamint ellenfelük elsöprő erejét. Ash'rak egy rövid tanácskozást tartott kísérelőivel majd feltette ajánlatát:

- Jelenlegi helyzetünkben nem tudunk sokat nélkülözni. Ezért azt javaslom, előbb ti segítsetek rajtunk, aztán amennyiben sikerrel jártatok hajlandó vagyok 96 Ha'takot és a hozzájuk tartozó Halálsiklókat, Al'kesheket, katonákat és felszerelést a rendelkezésekre bocsátani. Ezek közül 8 az Anubis által zászlóshajóként használt típust képviseli, a maradék 88 a 200 évvel ezelőtt használatos modell jócskán továbbfejlesztett változata. Ugyan nem elég győzelmelekhez, de jelentős mértékben hozzásegíthet majd, amennyiben megfordulna a szerencsések.

- És mit kell tennünk cserébe? – vágta rá céltudatosan, a bőkezűen felajánlott flotta bőven meghaladta felettesei elvárásait.

- Emlékeztek az eltűnések előtti évekre? A nagy háborúkra, amelyek által oly hatalmas néppé nőttetek ki magatokat? Különösen arra, amikor az Ori másodszor is galaxisunkra tört és arra, amikor megtisztítottátok a környező galaxisokat a megmaradt Replikátoroktól?

- Igen, emlékszünk rá. Mindkét esetben elsöprő győzelmet arattunk. Viszont a tisztogatás során sikerült behoznunk a vírust, amely oly sok áldozatot követelt népünkől. Ha nem jövünk rá, hogyan vitték be az Asgardok azt a bolygót a hipertérbe sosem éltük volna túl.

- Akkor emlékeztek rá, hogy az előbbi konfliktus mekkora áldozatot kívánt tőlünk. Emlékeztek rá, amikor ti visszamenetek a drágalátos anyabolygókra, amíg elég hajótok nem lett az ellencsapáshoz? És arra is, hogy addig csaknem az összeomlás szélére taszították civilizációnkat? És utána megígértétek, hogy segítetek az újjáépítésben, visszaállítani annak régi mivoltát? Emlékeztek rá, amikor ezt megtettétek Tau'rik, emlékeztek rá? – förmedt rá ismét fenyegetően Fehlixre.

- Nem, ez sajnos nem történt meg. Az első években segítettünk viszont miután kitört a járvány már nem volt esélyünk a menekülésen kívül ezért sosem tudtuk teljesíteni ígéretünket. Ahogy jelenlegi helyzetünkben sem. Ahhoz előbb meg kell találnunk a gyógymódot és meg kell nyernünk a háborút.

- Ez már csak természetes, viszont volna még más is. Tudjátok, amikor kifüstöltétek a Replikátorokat nem voltatok elég alaposak. Néhányuk túlélte és több mint 14 évtizeden át sodródott az űrben mire ide érkez...

- Hogy mondja? – vágott bele Beales meglepetten Ash'rak mondandójába.

- A Replikátorok megkezdték a galaxis megszállását. Hetekkel ezelőtt az általatok P2S-2D7 megjelölésű bolygón vetették meg a „lábukat”. Sikerült elpusztítanunk a kaput mielőtt kijutottak volna, jelenleg 3 Ha'tak köröz a helyszín felett, de egyszerűen lehetetlenség elpusztítani őket. Viszont maguk ráltek a módjára még 2064-ben így könnyedén legyőzhetik az ellenfelet. Ha megtették megkapják a felajánlott hajókat és megtaláljuk a módját a

sterilizálásukra, nehogy átvigyék a betegséget a fedélzetükön – válaszolta most rokonszenves arcát mutatva. – Valamint utána segítenek újjáépíteni civilizációnkat.

- Rendben, megegyeztünk – nyújt kezét neki Fehlix, Ash'rak bár illetlennek tartotta, de mégis csak az emberek kézfogásával szentesítette magát az egyezséget a régi hagyományos szokásaik szerinti helyett.

- Már csak annyit szeretnénk tudni, hogy mégis mikorra tudják megkezdeni a planéta megtisztítását?

- Ez attól függ, a feladathoz szükségünk lesz egy hajóra, egy Bc-304-es bőven eleget tesz majd a célnak. Az oda út úgy három és fél hónap, így mire visszaérne az önök flottájával, már elvesztenénk a háborút...

- Akkor mégis mit javasol? – vágott bele mondandójába türelmetlenül, neki most a fenyegetés megszüntetése volt a legfontosabb.

- Emlékeznek még P3Y-229-re? Ha sikerülne működésbe hozni a mi oldalunkon elhelyezkedő szuperkaput és helyrehozni az ottanit, másodpercek alatt átjöhetne az a hajó valamint az önök flottája is bemehetne hozzánk.

- Működhet. De mégis hogyan akarják megjavítani azt a kaput, még mielőtt kifognak a levegőből?

- Nem fogjuk, visszamegyünk a Földre és onnan elintézzük mindent.

- Khm... - Köszörülte meg a torkát Ash'rak majd az összes jaffa ráfogta botfegyverét csapatukra. – Azt már nem, nem játsszátok el kétszer ugyanazt a trükköt. Innen csak az ideküldött hajóval távozhattok...

Kis időbe beletelt mire beletörődtek helyzetükbe aztán a magukkal hozott egyszeri betárcsázásra alkalmas eszközzel (amely a még Jack O'Neill által készített pontos mása) betárcsáztak a Földre és elmagyarázták helyzetüket valamint tudatták, hogy 8 órára elegendő levegőjük maradt. A Tanács egyetlen lehetősége az munkálatok azonnali elkezdése volt a Tejúton lévő kaput nem volt nehéz helyrerakni mivel csak az egyik darabjának pörköltek alá még 2062-ben. Minden a másik oldalon lévőtől függött. Hét és háromnegyed óra telt el azóta, Fehlixet és a CSK-46 tagjait addig is egy átlagos Goa'uld cellában tartják fogva fejenként egy jeladóval ellátva.

- Szerinted időben elkészülnek? – kérdezte Anderson már sokadszorra.

- Nem tudom. – vágja rá mindenki a választ, mint minden egyes alkalommal, amikor ezt megkérdezte.

- Tudjátok, nem lenne jó így végezni. Nem akarok itt ülni és megvárni, amíg megfulladok úgy 15 perc múlva – folytatta Anderson.

- Még mindig leveheted a sisakod. A vírusnak évek kellene, mire végez veled – mondta Fehlix nagyrészt már beletörődve helyzetébe.

- Én nem fogom az biztos...

- Tudjátok fiúk, mielőtt meghalnánk, egy valamit el kell mondanom nektek. – vágott bele Beales a szokásos szigorát mellőzve az őszinteség egyértelmű jeleit mutatva az arcán. – Már hosszú ideje szolgáltok alattam és ti vagytok a legjo... - ekkor egy fehér villanásra lesznek figyelmesek és hirtelen a Daybreaker egyik fertőtlenítő kamrájában találják magukat.

- Szóval mégiscsak sikerült nekik – jelentette ki Fehlix megkönnyebbülten.

- Úgy bizony. – helyeselt Beales.

- Mit is akart mondani az előbb uram? – kérdezte Anderson aki már alaposan „kiéhezett” egy kis dicséretre.

- Semmit, az égvilágon semmit... – húzta ki magát a helyzetből.

Ekkor megkezdődik a fertőtlenítési folyamat. Az elővigyázatosság kedvéért ez kicsivel több, mint fél órát vett igénybe s miután mindenki többször is meggyőződött róla, hogy a kórokozó már nem lehet életben teljesen elégették a már feltehetően tiszta vegyvédelmi ruhákat, hiszen nem lehet kockáztatni az ilyesmiben. A csapat rövidesen hozzájutott a megfelelő ruházathoz majd felkísérték őket a hídra.

- Üdvözlöm önöket! Franklyn Darnell vagyok a Daybreaker kapitánya. Valóságos csoda, hogy időben kihoztuk magukat.

- Köszönöm uram! – felelte Fehlix, ő még sosem találkozott vele, Beales őrmesterrel ellentétben. Ők már gyermekkoruk óta ismerték egymást.

- Épp a legjobbkor. Alig várom, hogy visszaérjünk. – Mondja Beales miközben leül a legközelebbi kényelmesnek látszó székre és ismét rágyújt egy szál cigarettára. Végre elszívhatja.

- Az még odébb lesz, először elintézzük a Replikátorokat.

- Elintézzük? Hiszen ez idáig fogva tartottak minket és kis híján meg is öltek – háborodott fel Anderson.

- Igen, elintézzük. Ez nem egy mentőakció, a fejesek utasítása szerint a megállapodás értelmében fel kell számolnunk a Replikátorokat a P2S-2D7-en. Mégpedig bármi áron, kell az a flotta.

- És ezek után miből gondolja, hogy a rendelkezésünkre is bocsátják azt a flottát? – szólalt fel Fehlix még társánál is nagyobb felháborodással.

- Érthető, hogy meg akarnak bizonyosodni a segítség megérkezése felől, a múltkor is cserbenhagytuk... - Frankbe belefulladt a szó egy pillanatra és csak egy gondterhelt sóhajtás után folytatta a mondandóját.

- Áhh, minek álltatom magam? Ez csak a tanács jól begyakorolt sablonszövege. Valójában senki sem tudja valóban segítenek-e majd. Én pedig egyáltalán nem hiszek ebben, de egy

dolog biztos. Ez a háború nagyon hamar véget ér, ha nem lelünk támogatókra, és amíg a leghalványabb esély is van rá, hogy jönnek azok a hajók, addig muszáj megpróbálnunk.

- És mi a helyzet a többi fajjal odahaza? Vagy az itt élőkkel? Mi van a Tok'rával? Nem igaz, hogy csak ők hajlandóak egyezkedni velünk.

- Amíg mi itt beszélgetünk diplomataik százait küldték minden ismert civilizációhoz segítségért, de az esélyek legjobb estben is csak minimálisak. A Tok'ra valóban hajlandó segíteni, de ők nem szaporodnak valami gyorsan. Jelenleg is csak egy rakás szállítóhajójuk és Zat'nik'telük van. Azokkal pedig nem megyünk túl sokra.

A párbeszéd még ekképpen folytatódott egy ideig miközben a Daybreaker a hipertérben haladt célpontja, a P2S-2D7 felé. Fedélzetén jól felszerelt kommandósok tucatjai tartózkodtak a hagyományos földi fegyverekkel ellátva, Clayton admirális szerint ez is elég lesz, ha netán feljutnának a hajóra.

- Megérkeztünk uram! – szólt Galen, a hajó első tisztje.

Érdekes módon nagyjából mindent úgy találtak, ahogy Ash'rak leírta. Néhány száz Replikátor volt a sivatagos bolygó felszínén egy szurdokban. Néhány kilométerrel a fejük felett 3 Ha'tak körözött, miközben halálsiklók tucatjai próbálják megtisztítani a terepet a betolakodótól, szemmel láthatóan eredménytelenül. Az is észrevehető volt, hogy nem egyszer próbálták meg maguk a hajók elpusztítani őket, viszont csak a kaput sikerült tárcsázás képtelenné tenniük. Egyedül itt lódított Ash'rak, de ez most teljesen mindegy. Se így se úgy nem tudnak kitércsázni a robotok.

- Itt a T.S. Daybreaker a felszín közelében lévő hajóknak. Távolodjanak el a célterülettől, nemsokára bombázni kezdjük a területet a plazma sugarakkal – hívta őket Frank.

- Nem válaszolnak. A hajók helyzete változatlan, még a halálsiklók sem mennek arrébb – jelentette ki Galen jó néhány perc elteltével.

Frank még többször is megismételte az üzenetet, közel fél óra után kaptak rá választ:

- Távozzatok Tau'ri népe. Ez itt a mi harcunk, a mi dicsőségünk, távozzatok – válaszolta egy igen mély hangú jaffa látszólag érdelemmentesen és ridegen.

- Ez nem lehetséges. Nagyra becsült vezetőtök, Ash'rak bízott meg minket ezzel a feladattal. És lekötötte, hogy mindenképpen pusztítsuk el őket a csapatai elhelyezkedésétől függetlenül – próbált blöffölni Frank, valójában nem tudta mi tévő legyen. Ha bárkit megöl a jaffák közül, nem hogy hajókat nem kapnak, hanem egy újabb háború is zúdul a nyakukba. Ha viszont annyiban hagyja, szinte biztosan elvesztik a jelenlegit.

- Most sem válaszolnak. Valami itt nem stimmel...

- Valóban nem Galen, valami itt nagyon nincs rendben. Szkennelje azokat a hajókat életjelek után! – ahogy kijelentette már kezdetét is vette az alig pár másodperces folyamat.

- Nem jutnak át az érzékelők a pajzsaikon. Úgy tűnik tényleg eszközöltek néhány fejlesztést... várjunk csak... Emelkedni kezdenek! – jelentette ki meglepetten.

- Hála az égnek, ké...

- De ez nem minden, ott hagyták a halálsiklókat... – a következő adatok leolvasásánál elakadt a lélegzete, szemei kikerekedtek, szíve egyre hevesebben kezdett verni. – Élesítik a fegyvereiket, elfogó pályára álltak!

- Hogy a jó бүдös... - semmi logikát nem látott a másik fél cselekedeteiben. De érezte, hogy bármi is lesz rengeteg ember életébe kerülhet amennyiben rossz döntést hoz. – Harckészültség!

Amint ez elhangzott megszólalt a riasztás, villogni kezdtek a vészjelző lámpák vörös fényei, a katonák sorra rohantak a posztjukra, a kommandósok védelmi pozíciókat vettek fel a létfontosságú részekenél. A személyzet minden tagja felfegyverkezett, még a séf is felkapott egy jó hosszú konyhakést. A pilóták sorra szálltak gépeikbe, ez a hajó mindössze egy tucat Saberrel és két Viperrel rendelkezett. Felpörögtek a sínágyúk egyenesen a közeledő hajók felé fordulva, a két elülső ágyú is célra állt majd pedig feltöltötték az asgardok sugárfegyvereit is. Ugyan már rég ebben az állapotban kellett volna lennie a hajónak, de nem fenyegette valós veszély, legalábbis eddig nem...

- Ne löjjenek, ha nem muszáj. Ha lehet, nem bocsátkozunk velük harcba – mondta Farnk egy kis bizonytalansággal a hangjában. - De ha tüzet nyitnak ránk darabokra robbantjuk őket.

A 3 Ha'tak kihasználva a helyzetet teljesen körülvette a Daybreakert, maximumra töltve fegyvereiket. Egy egyenesen a híddal szemben, kettő pedig a hajó mögött helyezkedett el. Néhány feszült pillanat után, mikor már megjelentek az első izzadságcseppek Frank homlokán az előttük lévő megkezdte a tüzelést. Őt sárga plazmalövedéket ráküldve a hajóra, ezeket a pajzs könnyedén elhárította.

- Lőjék szét őket! – adta parancsba Frank. - Ne pazaroljunk, elég lesz egy lövés is.

Egy kék plazma sugár hagyja el a hajót a jobb oldali hangár mellett egyenesen a Ha'taknak csapódva. A hídon tartózkodók legnagyobb meglepetésére annak sárgásan felvillanó pajzsai maradéktalanul felfogták a lövést.

- Minimális károk, a pajzsaik alig estek – ekkor a másik két hajó is bekapcsolódott az ütközetbe alaposan megszorva a Daybreakert, ezt hajó szerte heves rázkódások kísérték.

- Teljes tűz! Lőjék szét azt a hajót! – adta ki a parancsot Frank, értetlenül állva a látottak előtt.

Tucatjával záporoztak a plazmalövedékek a hajó felé az sínágyúival és két hátsó ágyújával viszonzta a tüzet a két hátulsónak. Emellett sora engedte útjára a plazmasugarakat a híd előtt elhelyezkedő Ha'takra. Annak pajzsai csak a hatodik lövésre adták meg magukat, a hetedik már könnyű szerrel hasította keresztül a hajótestet, miközben a két elülső ágyú és az M-995-ös sínágyúk robbanólövedékei jókora darabokat szakítottak ki a hajótestből. Mivel a plazmasugár elérte a főrektorát rövidesen darabokra robbantotta a hajót.

Frank számára hatalmas megkönnyebbülést jelentett ez a pillanat, azonban nem tartott, nem tarthatott valami sokáig.

- Pajzsok 60%-on. A plazma fegyverek működésképtelenek, már nem bírjuk sokáig.

- Teljes sebességgel balra! Rázzuk le őket!

A Daybreaker teljes sebességével, több mint 125 ezer km/s-el indult meg a naprendszer széle felé. Üldözőik könnyedén utolérték őket és egyik sárga lövedéket juttatták célba a másik után. Még csak nem is tévesztették el céljukat.

- 40%, nem tudjuk lerázni őket! Tönkrement a hipertér hajtómű!

- Hogy lehetséges ez? – kérdezte Beales. – Még egy Ori anyahajó sem bír ki 6 találatot, és kizárt, hogy ezek ennyivel tudnának menni. A jaffák nem fejlődhettek ennyit ilyen kevés idő...

- Ezek nem jaffák – vágott bele Frank a mondandójába. – Ezek Replikátorok, idő közben biztosan feljutottak azokra hajókra és feljavították azok elsődleges rendszereiket. Ez az egyetlen lehetséges magyarázat.

- Nos, akkor miért menekülünk? – nyugodott meg valamelyest Beales. – Tisztítsuk meg a hajókat az EM ágyúkkal és már mehetünk is a dolgunkra.

- Nem szerelték fel velük a hajót – felelte rá idegesen.

- Mi az, hogy nem? Idejöttetek Replikátort irtani EM fegyverek nélkül? Eszetekbe sem jutott, hogy hajóik is lehetnek ekkorra? – förmedt rá jogosan felháborodva.

- Eszünkbe jutott, de Clayton admirális úgy határozott, hogy jelenleg...

- Ja hogy Clayton... így már mindent értek. Ő sosem gondol semmi... – ekkor azonban egy kisebb földrengés rázta meg a hajótestet.

- Pajzsok már csak 20%-on, beszakadt a burkolat az A fedélzeten! – jelentette ki Galen elkeseredetten.

A hajó mostanra már komoly károkat szenvedett, mindenhol tüzek égtek. Az embereket sorra döntötte le lábaikról a becsapódó plazmalövedékek által keletkezett rázkódás. A pajzsok szép lassan felmondták a szolgálatot így egyre súlyosabb sérüléseket szerzett a Daybreaker. Franklyn sorra mérlegelte a lehetőségeket, még a legőrültebbeket is beleértve, miközben elkeseredetten nézte, ahogy az életükért küzdöttek emberei, azonban egyik alternatíva sem kínált megoldást jelenlegi helyzetükben...

Darth Raven